

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatelky **České televize**, se sídlem v Praze 4, Kavčí Hory, za účasti **Rady pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem v Praze 2, Škrétova 44/6, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2006, č. j. 6 Ca 198/2006 – 79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 8. 2006, č. j. 6 Ca 198/2006 – 79, zamítl žalobu, kterou se stěžovatelka domáhala zrušení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) ze dne 1. 4. 2004, č. j. Rpo/1/04/774, kterým byla stěžovatelce podle ust. § 60 odst. 3 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozhlasovém a televizním vysílání“) uložena pokuta ve výši 2 000 000 Kč za porušení ust. § 32 odst. 1 písm. e) citovaného zákona. V odůvodnění městský soud uvedl, že nepovažuje za důvodnou námitku, že se v daném případě nejednalo o pornografii, tudíž nebyl naplněn jeden z předpokladů uložení pokuty. Ze znění ust. § 32 odst. 1 písm. e) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání totiž nevyplývá, že by se muselo jednat přímo o pornografii. Pornografie a hrubě samoučelné násilí je zde uvedeno pouze jako demonstrativní výčet obsahu pořadů, které mohou narušit vývoj dětí a mladistvých. Rada řádně zdůvodnila, proč předmětný pořad považuje za pořad, který by mohl vážně narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Za důvodnou nepovažoval městský soud ani námitku, že měl být vypracován znalecký posudek, který by odborně posoudil, zda předmětný pořad mohl vážně narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Zákon o rozhlasovém a televizním vysílání požadavek obligatorního znaleckého posudku neobsahuje a bylo by to i v rozporu s procesní ekonomikou. V daném případě šlo nepochybně o scény nevhodné pro dětského diváka a k posouzení nevhodnosti těchto scén a jejich případného negativního vlivu na vývoj dětí a mladistvých není třeba odborných znalostí. K výši uložené pokuty městský soud uvedl, že zákon o rozhlasovém a televizním vysílání v ust. § 61 odst. 3 stanoví určitá kritéria, ke kterým má Rada přihlídnout při úvaze o výši ukládané sankce. Rada se v odůvodnění svého rozhodnutí těmito kritérii zabývala a konečná výše pokuty je výsledkem správního uvážení, kterým nebyly překročeny meze stanovené zákonem a nelze ji hodnotit ani jako zneužití správního uvážení. Při posuzování této věci soudu nepřisluší přihlížet k tomu, jak bylo rozhodováno v jiných případech, které nejsou předmětem tohoto soudního řízení.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve které uvedla, že věc nebyla správně kvalifikována. Podle jejího názoru k danému porušení zákona nedošlo a v této souvislosti odcitovala ust. § 32 odst. 1 písm. e) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. Dále stěžovatelka uvedla, že v daném případě skutková podstata správního deliktu obsahuje neurčitý pojem, jehož vymezení nebylo Radou specifikováno. Rada, i přes opakované žádosti provozovatelů televizního vysílání, jasně nevymezila svou interpretaci ust. § 32 odst. 1 písm. g) citovaného zákona tak, aby bylo vždy zřejmé, jak bude zákon aplikován a aby tak byl provozovatel vysílání vždy schopen spolehlivě posoudit, které jeho jednání bude Radou sankcionováno. Dále uvedla, že základní zásadou právního státu je princip předvídatelnosti státních orgánů a související princip právní jistoty mající v konečném důsledku dopady i na princip rovnosti účastníků. Rada je orgánem regulace televizního vysílání, neexistuje však základní postulát regulace, tj. transparency a předvídatelnost rozhodnutí, neboť způsob posuzování jednotlivých případů údajného porušení zákona je velmi rozdílný. Z výše uvedených důvodů navrhla stěžovatelka potvrzení kasační stížnosti, zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Rada ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že napadený rozsudek koresponduje s jejím názorem. Dále poukázala na to, že podle koncentrační zásady obsažené v ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. může účastník řízení uplatnit své námitky proti správnímu rozhodnutí pouze ve lhůtě k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí. K pozdějším námitkám a argumentům, jako např. v tomto případě v kasační stížnosti, nemůže být přihlíženo. V žalobě ani mimo ni ve stanovené lhůtě nebyla námitka týkající se vymezení neurčitého pojmu Radou uplatněna, a proto by k ní nemělo být přihlíženo. Rada ve svém rozhodnutí podrobně specifikovala, v čem spatřuje porušení zákona i jaká je závažnost tohoto porušení vzhledem k výši pokuty. K porušení ust. § 32 odst. 1 písm. e) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání nepochybně došlo. Rada při analýze předmětného pořadu vycházela z toho, že děti a mladiství jsou náchylní k přejímání nabízených vzorů chování a předmětný pořad představuje návod ke zhýralému způsobu života, agresivitě, promiskuitní sexualitě, nadměrnému požívání alkoholu a požívání drog. I po formální stránce obsahovalo rozhodnutí Rady vše, co má podle správního řádu obsahovat. Z výše uvedených důvodů považuje Rada napadený rozsudek za správný, a proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska toho, zda je přípustná, neboť pouze v tomto případě může být kasační stížnost soudem meritorně projednána.

Podle ust. § 102 věta první s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítala, že skutková podstata správního deliktu obsahuje neurčitý pojem, jehož vymezení nebylo Radou specifikováno a že Rada i přes opakované žádosti provozovatelů televizního vysílání nevymezila svou interpretaci ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. V této

souvislosti stěžovatelka poukázala na „princip předvídatelnosti státních orgánů“ a související princip právní jistoty. Žádná ani obdobně formulovaná námitka však nebyla součástí žaloby, a proto se jedná o nepřijatelnou námitku ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. Jelikož se zároveň jednalo o jedinou stížní námitku, Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.

Stěžovatelka sice v kasační stížnosti také uvedla, že věc nebyla správně kvalifikována a že k porušení zákona nedošlo, ale k tomuto svému tvrzení pouze uvedla citaci ustanovení § 32 odst. 1 písm. e) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání. Takto obecně formulované tvrzení nepodpořené žádnou argumentací, z kterého není ani možné dovodit, co konkrétního je napadenému rozsudku vytýkáno, nelze považovat za stížní bod ve smyslu ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., a Nejvyšší správní soud se jím proto nezabýval.

K návrhu stěžovatelky, aby kasační stížnost byla potvrzena, považuje Nejvyšší správní soud za postačující uvést, že jak s. ř. s. jako základní procesní předpis upravující řízení před správními soudy tak ani o. s. ř., jehož přiměřenou aplikaci ve správním soudnictví předpokládá ustanovení § 64 s. ř. s., neumožňují v žádném ze svých ustanovení rozhodnout o kasační stížnosti způsobem navrhovaným stěžovatelkou.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

